

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Свещ. Ст. п. Юрдановъ.

ЕДИНОМИСЛИЕ.

Откакто е започнала днешната европейска-война и се разбра, че тя може да обхване цѣла Европа и дори цѣлия свѣтъ, у насъ се започна една проповѣдь отъ всички ръководни фактори на държавния и общественя ни животъ за едномислие всрѣдъ българския народъ. Тая проповѣдь се чува отъ всички страни. За едномислие говорятъ и въ дни на народни тържества, и по случай на царски празници, и на празника на народнитѣ будители, и при поменъ за народнитѣ герои, и при църковни празници, и въ народното събрание, и почти при всички случаи, дѣто изобщо се говори предъ повече отъ трима души събрани наедно. Ежедневната преса въ унисонъ съ общото настроение, което е обхванало нашитѣ общественици, не престава да проповѣдва, че никога повече отъ днесъ не е бивало по-наложително пълното едномислие всрѣдъ българския народъ. Нека направя една поправка на казаното до тукъ. За да се постигне едномислие всрѣдъ българския народъ, преди да започнатъ проповѣдитѣ на тая тема, се направи нѣщо конкретно. Държавната власть отрече съществуването на политическитѣ партии у насъ. Целта на тоя актъ бѣше да се постигне политическо едномислие всрѣдъ българския народъ. Но понеже тая целъ съ тоя актъ се постигна отчасти, за това се заловиха да проповѣдватъ не само политическото едномислие всрѣдъ народа, но въобще едномислието по всички държавни и обществени въпроси. Безспорно е, че едномислието всрѣдъ единъ народъ е най-сигурната гаранция за неговото народностно запазване и преуспѣване въ всички области на живота. Сжщо така не подлежи на съмнение, че днесъ повече отъ всѣкога е наложително пълното едномислие всрѣдъ българския народъ. Можемъ ли да се надяваме, че съ проповѣдитѣ си отъ нѣколко месеца насамъ на тази тема ще го постигнемъ? Мисли ли се, че като кажемъ думата „наложително“, наистина това едномислие ще се наложи въ съзнанието на народа? Азъ съмъ на мнение, че едномислието не може да се налага, а трѣбва да се създаде. И още, че то може да се създаде. Какъ? Като да-

демъ примѣръ чрезъ дѣлата си за такова едномислие. Защото ако само проповѣдваме и пишемъ за едномислие и вършимъ отъ името на държавата и съ властта, която тя дава на своитѣ служители такива дѣла, които отричатъ проповѣдта ни за едномислие, суетни сж надеждитѣ ни, празна е проповѣдта ни. Ние ще си останемъ сѣ сжщитѣ, каквито си бѣхме и

Prof. Dr J. Klug.

Иисусъ и небесния отецъ.

Нека оставимъ настрана върата и изхождаме само отъ позитивното откровение на нашата човѣшка мисль. То какво би ни открила последната за вѣчния Богъ? Първо, че Творецътъ се остава да бжде откритъ, признатъ и доказанъ отъ Неговото творение. Че Той именно трѣбва да е далъ прапричината на свѣта, че Той е единъ неподвиженъ двигателъ на всички природни, душевни и на съвестта закони, единъ създателъ на всички целесъобразности, единъ всемогущъ законодатель на всички цели, единъ абсолютенъ противникъ на всички относителности, единъ неизбеженъ противникъ на всички случайности, единъ безусловенъ противникъ на всички условности, единъ творецъ на живота и събуждащъ живота въ всички мъртви материи, единъ чувствителенъ будителъ на всички копнежи на човѣшкия духъ къмъ отвъдното на нѣщата. Съ една дума: Той трѣбва да бжде творецътъ на всичко видимо и невидимо, като Той самиятъ не е сътворенъ, а самъ носи въ Себе си прапричината на своето битие... единъ съдържащъ всичко, Който не се нуждае отъ нищо, за да „пребжда“ и Който почива напълно въ себе си, единъ свършенъ носителъ на всички свѣтовни планове и свѣтовна еволюция. Човѣкъ трѣбва да Го признае още и като творецъ на човѣшкия духъ, оная жива сила, която живѣе дълбоко въ всѣки единъ отъ насъ.

Богъ, това висше сжщество, различнитѣ народи сж наименовали различно. Нека се върнемъ къмъ дивитѣ народи. Кеферитѣ въ Африка наричатъ Творецътъ на свѣта „Ункулункулу“, което значи нѣщо много старо. Старитѣ китайски мислители наричатъ божеството „Тао“ и казвали: „Човѣкъ е зависимъ отъ земята, земята е зависима отъ небето, небето е зависимо отъ Тао. Тао е зависимо отъ себе си.“ Старитѣ индийци наричатъ божеството „Азура“, а иранцитѣ наричатъ „Аура“ всички небесни сили на она надсвѣтовенъ „господаръ“ на когото се молятъ. Въ старата северна Велюспа се говори за „Гинхайлигъ Годъ“, което значи нѣкакво висше, свято божество. Тукъ се говори още за небеснитѣ сили на това божество,

като членове на многобройнитѣ политически партии. Чрезъ дѣла на служение на държавата и народа, а не на властвване и злоупотрѣбление съ властта, можемъ да създадемъ убеждение у народа, че наистина обичаме държавата и народа си, на тѣхъ служимъ, за тѣхъ милѣмъ и сме готови дори, ако се наложи, да се жертвуваме за тѣхъ. А това убеждение у народа е единственото условие да се създаде у него и тѣй необходимото за днешния день едномислие.

които най-свѣто продължаватъ да помагатъ на човѣцитѣ. Старитѣ келти наричатъ божеството „Голѣмъ Баща“ или „Eochaid ollatair“.

Съ това се вижда, че ние имаме отдавна думата „баща“, като обръщение къмъ божеството. Тогава пита се, даде ли ни Христосъ пръвъ Бога като Баща? На пръвъ погледъ като че ли не, защото още въ една стара вавилонска молитва се казва: „Азъ нѣмамъ майка, ти си моя майка! Азъ нѣмамъ баща, ти си моя баща!“ Каква пѣкъ нѣжностъ и дълбочина само въ това езическо Богопризоваване! Е, ще кажатъ нѣкои — какво тогава ново ни е далъ Христосъ?

Нека отговоримъ накратко: Той ни научи да познаваме и се молимъ на Бога, като Баща, Синъ и Духъ свети. Значи ние имаме за пръвъ пътъ Света Троица — единствена само въ християнството. А това е много повече отъ старозаветнитѣ Мойсей и пророцитѣ. Мойсей, най-мощниятъ пратеникъ на Бога Иехова, вѣчно „пребждащиятъ“ пророкъ, сѣнката на когото стърчи съ хиляди години и ко му то Богъ се откри въ горящата капина, дойде по заповѣдь на Бога да донесе на човѣчеството понятието и живота за единъ чисто духовенъ Богъ, Който обхваща цѣлата вселена и Който не е като езическитѣ богове единъ националенъ Богъ, а Богъ на цѣлото човѣчество и въ Когото нѣма богове и богини, свѣтина и тъмнина, споръ и противоречие, какъвто е случаятъ съ всички езически богове. Пророцитѣ на-израилъ сжщо иматъ своята безсмъртна заслуга, не само заради тѣхния чисто духовенъ монотеизъмъ, който получили отъ Мойсей, но и заради тѣхната честна борба и смъртта за запазване на рода си отъ езичество и полуезичество. Обаче, колкото по-горе е Христосъ, Който е далъ много повече отъ Мойсей и пророцитѣ! Той, единородния Синъ на Отца, ни е открилъ единственъ само дълбочината на вътрешния животъ на Бога и ние виждаме за пръвъ пътъ съ благоговѣйно удивление, съ опиянени отъ въра очи, която въра стариятъ заветъ само отъ части откри, че вѣчниятъ Богъ не е едно самотно сжщество, едно вѣчно почиващо въ

себе си сжщество и въ края на краищата все пакъ нуждающе се отъ грандиозния майсторлъкъ на единъ земенъ творецъ, а живо сжщество въ своя вѣчно триличенъ животъ на Баща, Синъ и Духъ Свети. Това е Богъ, споредъ Христа. И този Богъ, Който Христосъ ни показва, даде Своя Единороденъ Синъ на свѣта, щото „всѣки който повѣрва въ Него да има животъ вѣченъ“ и то преизобиленъ животъ. Какъвъ вѣченъ животъ? Никакъвъ другъ, освенъ тоя на Триличния, Единенъ по сжщество Богъ. За тоя божественъ животъ, човѣкъ ще се удостои пѣкъ следъ смъртта си благодарение изкупителната благодать на Синътъ, Който живѣе и умрѣ тукъ на земята, за да засвидетелствува своята голѣма любовъ къмъ свѣта и Който ни изпрати Духъ свети. И тая изкупителна благодать ще процѣпти единъ денъ въ задгробния ни животъ за слава на самото изкупление. Св. Иоанъ казва: „Вижте, каква голѣма любовъ ни е далъ Отецъ, да се наричаме чада Божии и сме, свѣтътъ обаче не ни знае, защото Него не познава. Възлюблени сега сме чада Божии, но още не е станало явно какво ще бждемъ. Знаемъ само, че кога стане явно ще бждемъ подобни Нему, защото ще Го видимъ какъвто си е.“ (1 Иоанъ 3, 1—2). Словото Божие, което като вътрешна свѣтина просвѣтлява всѣки човѣкъ, дошълъ на този свѣтъ, е просвѣтило сжщо така и ония езичници, които отъ стотици години се молятъ къмъ своето божество: „Азъ нѣмамъ майка, ти си моя майка! Азъ нѣмамъ баща, ти си моя баща!“ Сжщо сърдцето на много езичници, които сж се вслушвали въ гласа на своята съвестъ и въ нужда поглеждали нагоре къмъ звездитѣ и които се запитвали какъ въобще сж създадени, отправя сжщата молитва, както тая на Гудеасъ. Такава молитва отправятъ и днесъ още много въ джунглитѣ на Индия, кждето бедни пари, мизерно се борятъ за животъ... въ ужаснитѣ степи на Тибетскитѣ манастири, кждето монаситѣ на Лама се оставятъ да бждатъ изградени живи, стига само да получаватъ всѣкидневна гърне съ храна, спуснато имъ съ дълъгъ пѣртъ на оставения отгоре отворъ, за да не виждатъ нищо „отъ свѣта на явленията“ и потънатъ всецѣло въ размишления. Такива молитви се отправятъ къмъ небето още и отъ вѣковнитѣ гори на Конго, кждето бедни негри въ служба на бѣли изнудвачи срещу единъ сраменъ надникъ събиратъ гума или изплащатъ наказание. Сжщитѣ молитви се отправятъ и отъ много още мѣста къмъ тѣй нареченитѣ „богове — духове“, макаръ и да мислятъ за единъ Богъ, Който както въ ледено-снѣжнитѣ бури на Сибирскитѣ тундри, така и въ горешитѣ като жаръ пѣсѣчни бури на Сахара дава единъ и сжщъ благодатенъ отговоръ за истинския и святъ пътъ на заблудилитѣ се, които ще го научатъ само отъ мисионеритѣ.

За насъ, обаче, кръстенитъ, утвърденитъ отъ Духъ свети, ни е даденъ вече единъ извънредно цененъ отговоръ, за да можемъ да кажемъ молящи: „Татко нашъ, Който си на

небето... дай насъщния ни хлѣбъ“.

Насъ не ще ни се даде нѣкакъвъ хлѣбъ, който небесния Отецъ трѣбва да приготвя за всѣки единъ човѣкъ на тая земя, билъ той отъ жито, оризъ, фурми или нѣкое друго хлѣбно растение. Не! Намъ ще ни се даде оня хлѣбъ, за който говори единъ мощенъ слуга на Христа, съ вѣчно съдържателнитѣ думи, които се казватъ при причистяването „Причистява се Божия рабъ... съ тѣлото и кръвта на нашия Господъ Исусъ Христосъ, за опрощение на грѣховетѣ и животъ вѣченъ!“ Това е сѣщо хлѣбътъ, за който самиятъ Христосъ казва: „Вземете и яжте, това е моята плътъ!“ И оня, който става единенъ съ тоя хлѣбъ, който не се причистява съ него само външно, то той приема и неговата сжществена сила, понеже се съединява съ въплотилия се Христосъ и има животъ вѣченъ. И ако тоя животъ вѣченъ, който има сега въплотилия се Синъ Божи, не е станалъ още явенъ, както казва св. Йоанъ, то ние имаме вече видимия белегъ, обективната гаранция, че всѣки отъ насъ не само се нарича дете на небесния отецъ, а е и наистина такъва. „Татко, нашъ, Който си на небето!“... Значи Богъ е нашъ Баща. Баща на всѣки човѣшки дѣщер и синове отъ всѣки времена и страни и Който дава изобилно своята благодать, особено на избранитѣ чрезъ светото кръщение, миропомазване и Евхаристия. Отъ тая пѣкъ благодать наставя душевенъ миръ, блаженство и святостъ въ всѣка човѣшка душа, както и тѣй необходимата надежда на болни и умирающи.

Обаче, каква отговорност иматъ ония, които Богъ отдавна вика, а тѣ не дождатъ, които кани, а тѣ „нѣматъ време“ и отказватъ, които оставатъ непреклонни къмъ гостоприемството, което Богъ имъ указва къмъ тѣхното небесно отечество, къмъ Божията трапеза и които все още оставатъ безмѣлвни къмъ дома на своя небесенъ Баща, като нѣкои загубени завинаги синове! Каква пѣкъ красота, си приготвилъ, Ти Боже, за тия, имената на които познавашъ, въпрѣки, че си ги повикалъ чрезъ нѣкакъвъ лекъ или извънредно тежъкъ святъ пѣтъ, съгласно Твоята свята воля.

„Татко нашъ, Който си на небето, да се свети името Ти, да дойде царството Ти, да бже волята Ти, както на небето, така и на земята! Дай насъщния ни хлѣбъ — хлѣба на тѣлото и евхаристичния хлѣбъ на душата, оня преломенъ хлѣбъ, който още въ видъ на семе бѣ посѣянъ по планини и долини и който единъ день ще бже събранъ на ново както Твоята света църква въ

Протоиерей П. Икономовъ.

Защо е всичко това?

Тежки, сждбоносни дни се ниятъ предъ очитѣ ни. Макаръ и твърде далече отъ бойното поле, ние безъ да искаме вземаме участие въ тая нечута до сега трагедия и съ затаенъ дѣхъ следимъ събитията и се запитваме: до кжде? Животинскитѣ инстинкти и езическитѣ похвати, наново се явяватъ на историческата сцена. Животътъ се обезцени и става играчка въ ржцетѣ на Марса — животъ на всѣки противоречия. Всички се молятъ Богу, но сжщевременно, никой не се бои вече да отнеме живота, свободата и богатата на другия. Какъ разбиратъ Бога?

Въ недѣленъ день отиватъ на църква, молятъ се, слушатъ проповѣди, като че ли за моментъ идватъ на себе си, но цомъ напуснатъ храма, заживѣватъ безъ Бога. „Стига Му толкова. Нали запалихъ свѣщъ, нали се молихъ... нѣма какво да се мѣси Той въ частния ми животъ, въ търговията ми... Паля кандилото предъ иконата... Стига Му толкова.“ Между празничнитѣ и работнитѣ дни има грамаднейша разлика, пропасть непроходима. Праздникъ — това значи пиянство, свади, побоища, прахосване на спестени пари и пр... верига отъ безчинства и езически прояви. Защо всичко това? Ще трѣбва ли да отгине незабелязано, непорицано, ненаказано?

Днешниятъ християнинъ се примирава съ всѣки идеи и вѣнения. Пълно безразличие къмъ всѣки вѣри... Защо ли? Нѣкои казватъ — защото не си знае вѣрата и не я обича. Ако е вѣрно, това е страшно.

Не се запита вече, отъ кжде идва, кжде отива, има ли цель животътъ му и, въобще, защо живѣе.

За всѣчко открива обията си. Жертвува за много глупости и лакомства, но споменете ли му за Бога и богоугодни дѣла, намръщва се и, ако даде нѣщо, ще мърмори и огорчи събеседника си. Защо всѣчко това?

Ужъ ходи на църква, а се бои отъ това, що пише Евангелието. Защото се бои отъ последицитѣ на дѣлата си. Количина четатъ и се назидаватъ отъ живота и учението на

края на свѣта ще бже събрана въ Твоео царство!“.

(Изъ евхаристичната молитва на прахристиянското апостолско учение).

Отъ нѣмски: Ек. Д-ръ Панайотова, Търговище.

Иисуса? А се знае, че Евангелието е животъ отъ живота на Иисуса Сина Божий. То е основа на частния и общественъ животъ. То не признава компромиси. Духътъ, който лѣха отъ него, трѣбва да се влѣе въ живота ни, за да го облагороди и раздвижи, тѣй както кръвта движи и поддържа живота на тѣлото. Нѣщо повече. То е сила Божия, която дава животъ на тѣлото и душата ни, който животъ коренно се различава отъ езическия. Всички даваме видъ като че ли живѣемъ само за временното, както сж живѣли езичниците. Удоволствията и временнитѣ наслади — ето единичитѣ ни стимули. Живѣемъ само за себе си безъ да мислимъ за последицитѣ. Омиваме очитѣ си съ твърде слабитѣ прояви на човѣщина и мило сърдие, които... отъ нѣмай кжде вършимъ. Не ни интересува сждбата на другитѣ. Христови последователи ли сме тогава?

Християнинътъ трѣбва да знае и да помни, че животътъ му е даръ отъ Бога. Той нѣма право да посѣга на него.

Следъ миналата война всѣки заговориха, че се е родилъ новъ свѣтъ. Сжщото се казва и днесъ, че следъ сегашната война всичко щѣло да се промѣни: и животътъ на хората, и строятъ, и политико-общественитѣ разбирания и пр. Кой ще извърши това? Вчерашниятъ или днешниятъ човѣкъ? — Страшна измама и заблуда! Човѣкътъ си е сжщиятъ и вчера, и днесъ. Ако не го превъзпитаемъ и не влѣмъ въ душата му духа на кроткия Исусъ, духа на Евангелието, ако упорито не се заработи надъ душата му — суетни сж надеждитѣ, които му се възлагатъ. Трънето не може да роди грозде.

Когато дойде пролѣтъта и животворнитѣ лъчи всѣчко извикватъ на новъ животъ, всѣки се радваме, ликуваме, възпѣваме Бога въ природата и добре правимъ. Защо, обаче, не желаемъ да живѣемъ въ вѣчната пролѣтъ на духовния животъ, чрезъ оня святъ и животворящъ духъ, който слиза като даръ отъ небето? Защо човѣкътъ християнинъ бѣга отъ този Божий духъ? Защо се смушава, защо го отрича? Защо такъвъ индеферентизъмъ къмъ духовнитѣ въпроси?

Време е всѣкой да помисли за себе си и до като е време да се върне при Бога. Христосъ донесе животъ новъ, победи смъртъта, която вече не ни плаши. Чрезъ Бога всѣчко добро и почтено се постига. Той е близо до насъ и ние сме Не-

Протоиерей П. Икономовъ.

Нѣколко думи за праотеческата ни вѣра.

Коя е тя? Не вѣрвамъ да има българинъ, безъ разлика на мѣстожителство, да не знае, че вѣрата на нашитѣ дѣди и прадѣди е православната вѣра. Тази вѣра, която е въодушевлявала, закрепявала и сгрѣвала душата на българина презъ всѣки времена отъ неговото покрѣстване и до сега.

Това нѣщо може да го отрече само сектантинътъ — чуждиятъ агентъ функционерътъ на чуждата пропаганда, врагъ № 1, както добре го нарече единъ нашъ професоръ. Врагъ, който се мѣрка по народни тържества или се натиска да бже приетъ при разни обществени, културни или благотворителни дружества, комитети и пр... за да замаскира мисията си и повдигне авторитета си предъ своята групичка заблуденъ и озлобени сектанти.

Да, православната вѣра е нашата българската вѣра. Кой го казва това? Българската и всеобщата история, нашитѣ и чужди учени хора — историци, книжовници, поети, писатели и пр... Нѣма битовъ разказъ, театъръ, драма, романъ, въ които православната вѣра да не се естествено преплита, подчертава; нѣма народни обичаи, традиции, пѣсни и

гови съработници въ изграждането на Неговото царство на земята. Да се не смушаваме, че езичниците по убеждение и животъ ни наричатъ наивници, които не разбираме времената. Истинскиятъ християнинъ е завършенъ човѣкъ — той съ вѣрата си всѣчко побеждава. Нѣкогашнитѣ езичници се погавриха и надсмѣха, че Той е синъ на живия Богъ. Така е и днесъ. Езичниците могатъ да се надсмиватъ на добритѣ християни, но тѣ съ любовта си ще победятъ. „Блажени кроткитѣ по сърдце, защото тѣ ще наследятъ земята.“

Нѣма време за лъшкане. Или сме съ Бога, или — съ сатаната. Гдето е Богъ, тамъ е победата. Това нѣщо по интуитивенъ пѣтъ го чувствуваме всѣчки — воюващи или неутрални — затова Всички призоваватъ Бога преди да почне боятъ. Богъ знае скрититѣ желания и намѣрения на молящитѣ се. Дава изпитания, но и победи, по Негово, скрито за насъ и ангелитѣ, усмотрение. Божието домостроителство е чуждо както за дипломатията, така и за поклонитѣ на танковетѣ, топоветѣ, аеропланитѣ, които нѣматъ нищо общо съ Него.

Селма Лагерльофъ.

Ржката на привидението.

(Продължение отъ брой 9.)

Докторътъ, като че ли предугади, постави една отъ лампитѣ така, че свѣтлината ѝ да пада изъ жгѣла къмъ Еленъ и да прѣчи на оная друга сѣнка. Еленъ постепенно се успокои и се отпусна на креслото.

Влѣзе леля Берта и събщи сжщото, което и Малинъ бѣ казала. — Ние се събудихме понеже тя викаше така силно, щото ние се уплашихме да не полудѣе... и отъ тогава до сега тя не може да се успокои. Тя иска все повече и повече свѣтлина. Какво мислите вие какво ѝ е станало?

— О... нищо... тя само се е поизплашила малко... и това... друго... нищо — шепнѣше докторътъ замислено.

А сега тя съ все сила се стараеше да се загледа въ градината. Докторътъ се разхождаше изъ стаята, старейки се да отгатне какво, именно, я уплашило.

На писмената ѝ маса лежеше листъ пощенска хартия съ капки мастило по него. Почнѣла да пише нѣщо, но изтървала перото отъ ржката си и перото се търкулило по листа. До

тоя листъ лежеше и записката, която, докторътъ вечерта късно ѝ изпрати, като я канѣше да вземе участие въ излета, който се уреждаше на другия день.

Очевидно, тя значи седнала при масата съ намѣрение да му отговори. Тя даже написала: „Мой мил...“ Тукъ та се изплашила и изтървала перото.

Докторътъ чувствувахе, че лелитѣ не снематъ отъ него очи. Тѣ се чудѣха, че той нищо не проговаря на Еленъ. Той преди всѣчко счете за нужно да отдалечи всѣчко изъ стаята: Леля Малинъ, леля Берта и цѣлата прислуга, за да не предизвика у нея уплаха.

— Азъ мисля, че тя на менъ всѣчко ще разкаже, когато остана съ нея насаме, — каза докторътъ и съ това отстрани всѣки вѣнъ отъ стаята.

Следъ като излѣзоха всѣчки, докторътъ седна на креслото на Еленъ.

Удивително, колко разнообразни изражения може да има човѣшкото лице. Едва сега докторътъ можа да познае Еленъ. Главната отличителна черта на Еленъ бѣ спокойствието на

лицето ѝ — тихо, мирно, спокойно изражение. Той бѣ плененъ отъ това, че я виждаше винаги еднакво спокойна и незамѣнима художница въ изкуството да се отнася добре съ своитѣ лели. Както и да ѝ се караха тия лелички, тя почти не повдигаше очи отъ своята бродерия.

И ето у него остана веднажъ за винаги едно единствено впечатление, което се явяваше предъ него като видение.

Когато се завръщаше вечерта у дома си, преследваше го образътъ на тая девойка, която той видѣ една вечеръ, — седнала, сгушила се въ креслото, превита, работи надъ своята бродерия при меката приятна свѣтлина на лампата. Той запази здрави впечатления отъ малкитѣ ѝ ржчици и отъ слабия ѝ тилъ. Тя служеше за украшение на цѣлата кжца и я озаряваше съ своя свършенъ блѣсъкъ. Това именно го принуди да ѝ се обясни въ любовъ.

А сега? Такава ужасна бледостъ, такъвъ дивъ погледъ, такъвъ помжтенъ взоръ! Именно, отъ тоя погледъ той сега искаше да избѣга. Истеришна жена! Да пази Богъ!

— Еленъ, кажи ми, какво ти е?

— Но на менъ, ти си длъжна да кажешъ, каза той съ по особенъ

тонъ, като че ли строго.

Тя обърна погледъ къмъ него, и сѣкашъ въ очитѣ ѝ проблѣсна лъчтъ на надеждата.

— Вѣрвай, ти ще се успокоишъ, когато ми разкажешъ всѣчко.

На доктора стана жално, че той не може да види обикновеното приятно изражение на нейнитѣ свѣтли очи. Тия очи озаряваха винаги съ тиха спокойна слънчева свѣтлина лицето на тоя, съ когото тя говорѣше, а сега тия очи бѣха даже поблѣстящи, но това бѣ блѣсъкъ, какъвто той сѣвсемъ не би желалъ да гледа.

Тя се борѣше силно съ себе си. Тя не бѣ въ състояние да спре преперенето на брадата си. Захапа носната си кърпичка, за да не се чува какъ силно и безспирно тракатъ жбитѣ ѝ.

Най-после, той чу, какъ тихо тя си прошепна нѣколко слова. Тя удриаше една ржка ѝ друга и си мислѣше:

— Азъ съмъ длъжна да му кажа. Да, азъ трѣбва... трѣбва да му кажа... Ако ли не, „тя“ пакъ ще се яви отново. Да... пакъ ще се покаже.

Следъ това Еленъ заговори и той бѣ страшно поразенъ отъ това, що слушаше. Той изпитваше почти сж-

пр., отъ които да не лъха духътъ на православието — като национална религия на българина. Въ цѣлия и всестраненъ нашъ националенъ битъ — православието си е оставило своя отпечатъкъ. Да не говоримъ за монастиритъ, за стариннитъ църкви, параклиси, молилни и пр., които сж били хранилища на българския духъ, книжовностъ и пр., нѣща всеизвестни, които смушаватъ сектантинна чуждъ агентъ и който би желалъ съ единъ замахъ да да ги заличи отъ нашата земя, защото тѣ го смушаватъ и изобличаватъ. Казватъ му: „Продажникъ, ти си чуждъ за тоя народъ, напусти земята му и не смушавай духа му! Ти си агентъ, провокаторъ!“... Силенъ и изобличителенъ е езика на тия паметници, но и сектантинътъ е коравоокъ и упоритъ.

Търси доводи, не въ историята и реалността, а въ буквата на конституцията „Свободата на съвестта е гарантирана“... Не зная, дали има още нѣкой свесенъ българинъ да ги слуша, но тѣ по пжтища и кръстопжтища му се мѣркатъ и навиратъ въ душата. Ако такъвъ се намѣри, то свидетелствува за неговото класическо невежество, или най-малко за това, че той не си е далъ трудъ да проучи и научи отъ малко, малко вѣрата си народна и историята си. Всичко това не е случайно. То си има своя дълбокъ смѣсь и съдържание. Всички сме православни, по кръстително свидетелство. Да. Това никой не го оспорва, дори и врагъ № 1, който до вчера е билъ въ нашата срѣда, но по известни само нему причини, си е продалъ вѣрата за паница леща.

Като членове на православната вѣра и църква, ние останалитъ, грамадно, почти цѣлото, българско население, запитвали ли сме се нѣкога: Тази праотеческа вѣра, за която толкова много се говори, пише, спори, притежаваме ли я наистина и ние лично?

Иисусъ Христосъ, всемирниятъ учител и Спасител на свѣта, надежда и упование на нашия добъръ и вѣрващъ народъ, за когото нашата история отъ хиляди години ни говори, а църквата проповѣдва непрестанно учението Му — Той, Голготскиятъ Страдалецъ—дали е мой Спасителъ? Защото, не е достатъчно да казваме само, че нашата вѣра е най-свършената и пр., ако всѣки поотдѣлно не я усвои, не я приложи въ живота си, не живѣе споредъ повѣлитъ ѝ, ако лично не се разкаеме за грѣховетъ си, за да бждатъ тѣ измити чрезъ кръвта на Агнеца Божи.

Мисля, че е добре и полезно да се самоконтролираме отъ време на време и, ако ни липсва нѣщо, да го своевременно допълнимъ, за да

Свещ. Стефанъ п. Юрдановъ.

Изъ живота.

I.

Агенти на петдесетницитъ успѣли да склонятъ Злата да отиде съ тѣхъ на събрание въ тѣхния домъ за „молитва“ (гдето се биятъ и скубятъ коситъ си новитъ проповѣдници на „новото“ християнство), на улица „Нишъ“ № 72 въ Варна. Целта имъ била, като се хареса на Злата проповѣдта на говорителя и отношенията между членоветъ на сектата петдесетници, да я запишатъ за членка. Злата е неграмотна жена, срѣдна пора, съпруга на неграмотенъ мъжъ. По произходъ е селянка. Живѣе въ Варна отъ 20 години.

бждемъ все по-близо до Христа.

Всички тия мисли ме завладѣха следъ като прочетохъ случката съ великия мисионеръ Худсонъ Тайоръ, отъ градъ Нигъ-По (Китай). Куенъ-Ко (така се нарича първиятъ китайскъ християнинъ) веднажъ, разхождайки се съ мисионера, ненадѣйно го запиталъ: „Вие тамъ, въ Англия, отъ кога знаете за добрата вѣстъ, че Иисусъ е дошълъ, живѣлъ, училъ и спасилъ човѣчеството отъ грѣха?“

Тайоръ, като се поподсетилъ, за какво му задава този въпросъ, смутенъ му отговорилъ:

— Отъ нѣколко стотинъ години.

— Какъ, отъ нѣколко стотинъ години ли?—се провикналъ Куенъ-Ко, съ оправданъ гнѣвъ — И дойдохте едва сега да ни проповѣдвате? Защо оставихте баща ми да умре съ грѣховетъ си?

Мисионерътъ не можалъ да отговори, защото нѣмало какво да отговори.

Кой ще бжде нашиятъ отговоръ ако нѣкой отъ „съвременнитъ езичници“ ни запита: „Какъ е възможно това положение: Православната вѣра, най-свършената вѣра — вѣрата на светитъ Апостоли и св. Отци—и пакъ да имате толкова секти и толкова християни само по кръстително свидетелство, които почти нищо не знаятъ за Иисуса Христа и Неговото дѣло?“

Кой ще отговаря предъ Бога за толкова души, които ежедневно се представятъ предъ Него безъ Христа, знаейки, че „който нѣма Сина, нѣма животъ“?

Да не би това нещастие да се крие въ това, че религията ни е само праотеческа, т. е. религия само на дѣдитъ и прадѣдитъ ни, но не и на наша мила вѣра — вѣра въ жертвата, принесена на Голгота за всички ни, за опрощение на грѣховетъ ни?

е увѣрена, че щомъ излѣзе на пжтъ и нѣкоя кола, файтонъ или що тамъ, нѣкакъвъ екипажъ ще я стжпче. . . О. . . той отлично ги познава. . . И, ако неговата Еленъ още продължава да живѣе при тѣхъ, то никакъ не е чудно, че и тя ще стане такава чудачка.

А главното, тя искала да си остане порядъчно момиче. Тя дълго молила лелитъ си да я пуснатъ да работи, но, разбира се, тѣ за нищо на свѣта не я пуснали и никакъ не мислѣли даже да позволятъ нѣкога нѣщо подобно. И сега докторътъ трѣбва да разбере, че за нея нѣмало другъ изходъ освенъ — вѣнчилото.

Като чу това, докторътъ не можа да запази спокойствие и очуденъ запиталъ, какъ тя не се е бояла да се реши да се омжи за човѣкъ, когото не обича и какъ би водила животъ съ такъвъ мъжъ и че даже тоя животъ ще бжде по-мжчителенъ, отколкото при старитъ лели.

О. . . по-мжчителенъ животъ не може да има! Мжжътъ, както и да е, по-нѣкога се спира въ дома, а лелитъ по цѣли седмици навънъ не се показватъ.

И, тъй като тя бѣ напълно открочена, докторътъ я запиталъ, не ѝ ли се струвало нѣкога, че тя въ последствие, по-късно, може, все пакъ, да

Работи и тя наравно съ мъжа си чужда работа, за да изкарватъ прехраната си. Но тя е българка, православна, родомъ отъ неосвободена Тракия.

Отишла Злата на събранието на петдесетницитъ. Посрещнали я отъ вратата разни мъже, жени и започнали да я „здрависватъ“: здрасти, здрасти. . . Започнала проповѣдта. Слуша Злата и се чуди. При петдесетницитъ било сжщото, — казвалъ проповѣдникътъ, — както и въ православнитъ черкви. Чуди се Злата: „Ако е сжщото, каква нужда има при наличността на черква, да се купува тоя отдѣленъ салонъ, да се плащатъ членски вноски за отдѣлни разноски за издръжката на отдѣлно религиозно общество?“ Проповѣдникътъ казалъ, че трѣбва да отиватъ на молитвено събрание съ измити крака, съ чисти дрехи и пр. Злата се чуди, че такива елементарни работи, които и тя, неграмотната и проста жена, знае още отъ детинство, отъ майка си и отъ баба си, се разправятъ отъ единъ проповѣдникъ. Тя е погнусена, че въ такова „молитвено“ събрание се говори за интимни работи изъ областта на физиологическия животъ на човѣшкото тѣло.

Тръгнали да си отиватъ. Започнали при вратата разни мъже пакъ да се „здрависватъ“ съ Злата. И тя решила вече да не стжпва при петдесетницитъ. Та ние не ходимъ, казва Злата, на черква, за да ни „здрависватъ“ при влизане и излизане разни мъже, а отъ проповѣдника да слушаме за измити крака. . . Ние си имаме черква, имаме си свещеници, които ни проповѣдватъ словото Божие и когато имаме време и възможностъ, си ходимъ на нашата черква и тамъ, наистина, се молимъ и си отиваме съ наситена отъ духовна храна душа.

II.

Петъръ се връща една вечеръ отъ морската градина у дома си. Било доста късно следъ полунощъ. Майка му започнала да го сжди и гълчи защо ходи до толкова късно, защо не се прибира на време. . . Петъръ, за свое оправдание, казва на майка си: „Какво си взела да се сърдишъ, мамо? Нека се сърдятъ и гълчатъ моминскитъ майки. Защото азъ си дойдохъ у дома, а оставихъ момитъ още въ градината“.

III.

Една нощъ, твърде късно, аптекарката при една дежурна варнен-

ска аптека била събудена отъ звънеца. Отзовала се да послужи на посетителитъ. Оказали се две млади госпожици, които били пияни, съ раздърпани дрехи и скжсани блузи, въ твърде окаяно положение. Изглеждали на момичета отъ заможни семейства. Посетителкитъ помолили аптекарката да имъ даде нѣкакво срѣдство, за да изтрзнятъ. Защото, какъ щѣли да се явятъ въ това състояние—пияни — предъ майкитъ си. Тѣ сами казали на аптекарката, че сж пияни. Били съ нѣкакви младежи или мъже, които ги опоири и искали да мърсуватъ съ тѣхъ. Тѣ се съпротивлявали и избѣгали. Затова билъ такъвъ външниятъ имъ видъ. Аптекарката имъ дала нѣкакво срѣдство, за да изтрзнятъ. Но госпожицитъ нѣмали пари да заплатятъ лѣкарството. Тогава искали да оставятъ една скжпа карфица като залогъ срещу задължението си, но аптекарката не я приела.

Майки, знаете ли кжде и съ кого сж били цѣла нощъ вашитъ дъщеря? Какво сж правила? Видѣхте ли ги, кога се завърнаха у дома си и въ какво състояние бѣха? Знаете ли каква отговорност носите за душитъ на тия млади момичета? Какъ можете да спите спокойно, когато дъщеря ви не е у дома ви и вие не знаете кжде е тя?

СЪОБЩЕНИЯ.

Д-ръ Конст. Караджовъ.

Проявява ли се Богъ въ живота и дѣлата на човѣка?

Безсъмнено. За жалостъ, обаче, ние не се досещаме за това, не обръщаме никакво внимание, или пъкъ и да се досетимъ, обясняваме си го съ сложеното у насъ убеждение, че всичко е съвпадение, случайностъ.

Отъ самото още начало, азъ си признавамъ, че не съмъ „богословъ“, вследствие което да мога да докажа това си твърдение съ необходимитъ за случая доказателства. Обаче, ще приведа два примѣра изъ собствения си животъ, които, споредъ мене, явно доказватъ Божието проявление, Божия прѣстъ, по-добре казано, който, въ случай на неволя, направлява нашия животъ къмъ наше спасение, даже и когато ние не можемъ да разберемъ Неговата намѣса, Неговата целъ. При това, подканвамъ читателитъ си, щото, следъ прочитането на тия примѣри, да се помислятъ сериозно върху тѣхъ, дали не се е случвало и съ тѣхъ въ живота имъ нѣщо подобно: сигуренъ

щото чувство, което човѣкъ би изпиталъ, когато, ако се е облѣкълъ въ фракъ, за да направи нѣкой визита, изведнажъ отгоре му се изсипе дъждъ изведро и той, като че ли за моментъ, се лишава отъ всичката си важностъ и отъ всичкитъ си достоинства.

Тя изведнажъ му съобщи, че не го люби. Тя била готова да се омжи за него, но само колкото да се омжи, дето се рекло — да омжишъ мома, да не е у дома.

И, ако тая работа не би се отнасяла до него, той би могълъ да се посмѣе, какъ леко се отнася едно дете къмъ своята женитба. Тя била готова да се омжи за първия срещнатъ, понеже решила, каквото и да стане, да напусти тоя домъ и да се избави отъ своитъ лели. Тия лели, наистина, нѣмало що да се каже, били много добри къмъ нея, но самитъ тѣ не сж знаели съ какво и какъ, именно, измжчватъ своята Еленъ. Тя съ отчаяние гледаше доктора и го молѣше, съ сълзи на очи, да я разбере и да ѝ съчувствува. Та нали той знае отъ толкова години, какви хора сж тия стари лели. Тѣ сж такива своенравни, такива сухи и пълни съ закоравѣли предразсѣдци. Леличка Малинъ се опасява постоянно отъ пожаръ, а леля Берта

го залюби, тъй съ течението на времето. . . Еленъ отрицателно поклати глава:

— Не. . . това е свършено немислимо.

— А защо? Нима докторътъ е толкова безобразенъ?

— Не.

— Тогава, да не е скученъ?

Тя направи отрицателно движение съ ръка.

— Е. . . а въ такъвъ случай, какъвъ недостатъкъ тя намира въ него? Да не е много хладенъ? Да. . . да. . . много хладенъ? . . .

Докторътъ прочете утвърдителенъ отговоръ въ очитъ на Еленъ, но тя нищо не каза. Стариятъ докторъ се разходи изъ стаята. За него бѣ свършено невѣроятно, че такова дете, живѣло до сега въ такава обстановка, е можало да дойде до такива заключения.

Вижте, чудеше се докторътъ, какъ така тя е позволявала да я цѣлува човѣкъ, когото не обича, къмъ когото не изпитва и най-малко даже влечение. И тя съвсемъ не глупаво си е играла ролята. . . И тъкмо той е билъ човѣка, когото тя е лѣгала. А при това той е билъ несимпатиченъ до такава степенъ, щото младото момиче не е помисляло даже, че ще го обикне нѣкой денъ. . .

Наистина, нейниятъ животъ при тия две старухи е много мжчителенъ. Той лесно разбра, защо тя тъй леко се съгласила да се омжи. Това вѣнчило ще ѝ донесе спасение за цѣлъ животъ. Тя откровено съзнаваше, че като не щади никакъ себе си, съ това го наскърбява. А въ такъвъ случай тя би била длъжна да го счита като безчувственъ, безсърдеченъ.

Тукъ тя изведнажъ се изправи и извика:

— Ти, гледай, знаешъ—говорѣше тя—че всички, които играятъ нечестна игра на карти тукъ, въ тая стая, виждатъ ржка. . . Да и. . . и. . . азъ я видѣхъ. Вижъ на. . . азъ седѣхъ хей тамъ. . . —и при тия думи тя се приближи къмъ писмената си маса — Ето тукъ я видѣхъ! Нима ти не вѣрвашъ, че я видѣхъ?—запита тя, впирайки погледъ въ него, като че ли искаше да изчерпи отъ него всичката правда.

— Разкажи ми, моля те, какъ стана това, каза докторътъ, за да я успокои.

(Следва)

Печатница „Просвѣщение“ Варна
Телефонъ № 21-38.

съмъ, че тѣ, ако направятъ това, то непременно ще намѣрятъ въ него случаи и то най-важни, въ които Богъ се е проявявалъ, подъ една или друга форма, но тѣ не обърнали внимание, смѣтали това за нѣкаква случайностъ, вследствие което и не се спрѣли на Него.

Моитѣ два случая, на които въ момента азъ не обърнахъ никакво внимание, но, отпосле, си обяснихъ, че сж били Божие проявление, Божии прѣстъ, който се намѣси въ моя животъ и ме оплѣти къмъ спасение, въпрѣки моята воля да не се вслушамъ въ Него.

Първиятъ случай: Презъ Балканската война, при отстъплението, Полската болница $\frac{5}{3}$, на която бѣхъ началникъ, получи заповѣдъ да отстъпи отъ височината Радоилово къмъ Драма и отъ тамъ, за кждето намѣря за добре. Понеже болницата ми бѣ обявена за холерична, тя прибираще и лѣкуваше холерици, отъ които ние водѣхме съ себе си около 400 души конвалесцентни; и понеже не разполагахме съ достатъчни превозни сръдства, ние се сбърнахме, на два пѣти, къмъ началника на гара Драма, съ молба, да ни преведе въ Деде Агачъ или, най-малко, въ Ксанти. Началникътъ отказа да удовлетвори молбата ни, подъ предлогъ, че получилъ заповѣдъ да държи вагонитѣ си на разположението на военнитѣ власти за пренасяне на военнитѣ материали, изпращани отъ фронта; все пакъ, обаче, на края, той се съгласи да преведе само болнитѣ ни до Деде Агачъ, като ни посъветва, щото ние, останалитѣ, да сме трѣгнели по сухо къмъ Неврокопъ и Горна Джумая. И така направихме, по-скоро, принудени бѣхме да направимъ, та стигнахме благополучно, необезпокоявани отъ никого до Горна Джумая и Дупница. Отпосле се научихме, че, ако бѣхме отишли въ Деде Агачъ, то бихме попаднали въ ржцетѣ на турската армия, която, по това време настѣпваше къмъ Одринъ. Ако пъкъ бѣхме отишли въ Ксанти, то бихме попаднали въ ржцетѣ на грѣцката армия, която, на другия день следъ заминаването ни, била навлѣзла въ Ксанти. Не бѣше ли, прочее, тогава то едно Божие проявление, Божии прѣстъ, който се намѣси въ оня важенъ моментъ на живота ми, за да ни принуди, даже мимо нашето разбиране и нашата воля, да трѣгнемъ по сухо и да се спасимъ?

Вториятъ случай: Бѣше ми дошълъ на гости единъ приятелъ, съ когото беседвахме за сжществуването на Бога. Приятелътъ ми, който бѣше по-скоро отъ колебливитѣ, тѣй да кажа, нежели невѣрующитѣ християни, на моитѣ доводи за сжществуването на Бога, следъ дълго и упорито разискване, най-после, ядосанъ, се провикна: — „Нѣма Богъ, нѣма, приятелю! Ако го има, то защо се не прояви съ нѣщо, та да разберемъ, че, действительно, сжществува?“ Още недовѣршилъ думитѣ си, ние всички чухме единъ шумъ, произлизащъ отъ счулването на стоящата предъ него чаша съ вода, която той бѣ поискалъ, за да пие. Шумътъ отъ това счуване на чашата бѣше така силенъ, че той се стресна така, че билъ принуденъ да признае, че това било едно Божие проявление, откровение, което успѣло да го опровергае и порицае! А и какъ друго яче можеше да се обясни това, понеже не е имало причина да се счули чашата; водата въ нея не е била ни много студена, ни много топла, а самата чаша съвършено здрава и невреждима?

Въ заключение отъ всичко казано до тукъ, азъ ще прибавя, че не се съмнявамъ, какво за такива примѣри въ живота си ще може всѣки да си спомни и че, ако помисли сериозно върху тѣхъ, ще дойде до заключение, че тѣ сж били едно истинско Божие проявление, проявление, целящи непременно да ги напѣтятъ къмъ добро, спасение въ важни моменти на живота имъ, но минали, за жалостъ, незабелязани отъ тѣхъ и, следователно, непослед-

вани отъ тѣхъ. При това, азъ ще помоля редакцията на списанието, ако, разбира се, удобрява моето предложение, да открие специална колона въ него за отпечатване подобни съобщения.

Богъ върши чудеса.

Макаръ че днесъ мнозина отричатъ чудесата вършени отъ Бога, тѣ все пакъ сж фактъ неупоримъ. За потвърждение на последното ще си послужимъ съ следнитѣ нѣколко действителни случаи съобщени отъ очевидецъ.

Презъ 1930 г. въ гр. Варна кварталъ „Пекаревъ“ на ул. „Нишъ“ по обѣдъ се връща у дома си фабрична работничка, 19 годишна госпожица, на име Марийка. Съ влизането си въ кжщи тя надава сърдцераздиращи викове: О, Боже, отровиха ме, умориха ме — и почва да кжса и троши каквото ѣ попадне. Въ изумление оставатъ домашнитѣ ѣ. Какво ли се е случило? Да не е полудѣла? Мжчили се да я успокоятъ, да я укротятъ. Говорятъ ѣ какво ли не. Нищо не помага. Тя бързо излиза отъ кжщи и давайки устремъ, хуква по протежение на ул. „Нишъ“ по посока къмъ морето. Излизатъ домашнитѣ ѣ. Съобщаватъ веднага на братъ ѣ, полицай въ V пол. участъкъ, находящъ се на сжщата улица. Той се спуска подире ѣ. Застига я. Хваща я. Съ голѣми усилия я връща въ дома. Но виковетѣ не преставатъ. Пакоститѣ вършени отъ нея сжщо. Всички разбрали, че иматъ работа съ лудъ човѣкъ. Нареджа братъ ѣ да бжде откарана въ лудницата. Но ето, че се намиса една стара, но силно вѣрваща съседка. „Бързо викайте свещеника да ѣ почете“. Изпѣлватъ молбата ѣ. Свещеникътъ идва. Улицата около кжщата и двора на сжщата сж задрѣстени отъ любопитни. Влиза свещеникътъ въ стаята при болната. Тя като вижда това, още по-силно закрещѣва: „О, Боже, умориха ме, отровиха ме, ето сега ще ме убиятъ.“ Очитѣ ѣ огнено уплашени ще изхвъркнатъ. Братъ ѣ едва я задържа. Тя кжса, дращи по лицето братъ си. Нищо не помага. Свещеникътъ ѣ казва, че идва да се помоли Богъ да ѣ даде здраве. Не! Ти идвашъ да ме уморишъ. Оставете ме да се скрия, да се спася. „Не Марийке, не, азъ идвамъ да изпросимъ отъ Бога дано даде здраве“. — Ти ще ме уморишъ. О Боже, азъ вече загивамъ. Свещеникътъ си слага епатрахила и започва четенето „Св. Василиева молитва“, следъ като прикани намиращитѣ се въ стаята да паднатъ на колѣне и горещо да се молятъ. Виковеѣ не преставатъ. Свещеникътъ привърши молитвитѣ. Приканва Марийка да се прекръсти. Тя повтаря пакъ сжщитѣ думи: „Не, вие искате да ме уморите, не искамъ да се прекръстя“. Свещеникътъ ѣ приканва да пие светена вода. Тя вика и отказва. Свещеникътъ я порѣсва съ светена вода и пакъ я поканва да се прекръсти. Тя наново отказва и погледа ѣ е все къмъ вратата и се мжчи да се освободи отъ ржцетѣ на братъ си. Свещеникътъ ѣ нахвасва устнитѣ съ светена вода. Тя неволно си близна устнитѣ и глътна. Въ сжщия моментъ като че ли нѣщо чудно стана съ нея. Тя извика: „Чакайте, чакайте ще повръщамъ“. Всички втренчиха погледъ въ нея. Действително тя повърна, но какво мислите? Нѣщо малко като хрчка, но нѣщо много отвратително. Следъ това тя малко се успокои. Отдѣхна си тежко. Сега вече свещеникътъ разбра, че опасността е избѣгната. Той я приканва пакъ да се прекръсти и сега вече спокойно да пие отъ св. вода. Тя отговаря, че не знае какъ да се прекръсти. Свещеникътъ ѣ посочва; събира прѣститѣ на дѣсната ржка и ѣ казва да се прекръсти. Тя посочва съ ржка къмъ челото. Но още не допрѣла ржка на челото, изпищява: „Не мога, вие ще ме уморите“. Свещеникътъ ѣ хваща ржката, прекръства я. „Ха сега пий отъ светената вода и ти ще бждешъ съвършено здрава. Поднася ѣ стъкло-

то съ св. вода. Тя глътва и веднага пакъ изпищява „Чакайте, чакайте“ и наново повръща, нѣщо още по-отвратително. Тя е вече напълно спокойна, кротка. Престанаха всички викове, престанаха всѣкакви признаци на душевно боленъ човѣкъ. Тя стана и почна сама да се кръсти. Свещеникътъ прикани всички да отпразвятъ благодарствена молитва къмъ Бога. Марийка взе пълно участие въ тая благодарствена къмъ Бога молитва. Виждайки че тя е вече здрава, свещеникътъ се сбогува да си ходи. Но Марийка го хваща за ржка и казва: „Не, ти ще стоишъ тука, защото ме е страхъ да не ми стане пакъ зле“. Свещеникътъ не устоя на съпротивата ѣ и остана. Тя държейки го за ржка се отпусна и задрема спокойно на ржката му. Поставиха ѣ на легло и тя заспа дълбоко и спокойно. Въ четири часа сутринта тя се пробуди съвършено бодрa, спокойна, измжчвана само отъ мисълта, какъ ще погледне свещеника, предъ когото е вършила тия безобразия, зашто тя всичко помнѣла, така казала тя на домашнитѣ си. Сутринта свещеника я посещаваша и я успокоява за последната ѣ мжчителна мисълъ. Марийка е вече напълно здрава и днесъ вече майка домакиня.

ДРУГЪ СЛУЧАЙ. Петѣтъ, 6:30 ч. сутринта. Свещеникътъ се готви въ църквата да започне служба. Бързо въ църквата се втурва изплашена жена и носи въ скута си неповито детенце, грабнала го отъ кжщи цѣло посинѣло, заледено и вика бърже да кръстимъ детето, че умира. Надничатъ надъ него християнки и

викатъ какъ ще го кръщавате, когато то е вече мъртво. Свещеникътъ забелязва, че само пулсътъ му слабо бие. Никакви други признаци за животъ. Почва кратко кръщение. Не пита нито за билетъ за раждане, нито пъкъ кой е възприемника. Само пита държащата го изплашена жена какъ ще му е името. Тя набързо изговаря Симеонъ. Свещеникътъ бързо повтаря името. Не, не, чакай, то е записано въ общината Борисъ. Съврши се, каза свещеника и привърши кръщението. Всички присжтстващи казаха: „мъртво дете кръщаватъ“. Но какво бѣ очудването на всички, когато донесаха сжщото детенце за св. причастие. То бѣше вече напълно здраво, съ зачервени бузки и бодричко. Детето си расте и днесъ е напълно здраво.

ТРЕТИ СЛУЧАЙ ЗА МОХАМЕДАНЧЕТО. Дете, мохамеданче, страдащо отъ епилепсия, презъ всѣки половинъ часъ, отъ седемъ години е било цѣло мжчение за родителитѣ му, мохамедани. Следъ като изпитали всички сръдства за лѣкуването му, най-после съ силна вѣра въ Христа се обръщатъ къмъ Майката-църква за помощъ. Детето бива кръстено въ църквата „Св. Пр. Илия“ въ гр. Варна отъ свещеника Иванъ Вълковъ. Следъ кръщението на детето, вече Марийка, е напълно здрава. Велика радостъ е за родителитѣ. Родителитѣ се готвятъ и тѣ за кръщение.

Богъ и днесъ върши чудеса, стига съ силна вѣра да се пристѣпя къмъ Него.

Съобщава свеш. И.

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЕПАРХИЯТА.

На 2 т. м. идещъ отъ София се завърна въ престолния си градъ Негово Високопреосвещенство Епархийския ни Архиерей. Презъ време на пребиванието си въ София Н. В. Преосвещенство е посетилъ г. г. министритѣ на Благоустройството, на Земледѣлието и на Вътрешнитѣ Работи, както и главния секретаръ на Вътрешното министерство и Началника на административното отдѣление. Предметъ на разговоритѣ му сж били подновяването на водопровода при храма паметникъ при стария Преславъ, отпускане строителенъ дървенъ материалъ за манастиръ въ Патлейна, строежътъ на гимназия въ Провадия, за земледѣлското училище въ сжщия градъ.

По случай храмовия празникъ на църквата „св. Константинъ и Елена“ при манастира край Варна на 3 т. м. Н. В. Преосвещенство отслужи молебень и водосветъ, а следъ обѣдъ и на другия день приема посетители и се занима съ текущи въпроси отъ управлението на епархията. На 5 юний архиереятъ посети гр. Провадия, кждето ведно съ г. г. околийския управителъ, кмета, общинскитѣ съветници, директора на популярната банка и други общественици сж разисквали относно постройката на гимназия, сждебна палата, околийско управление, хладилникъ и павирането на централната улица. Следъ обѣдъ е посетилъ селото Храброво, Провадийска околия, придруженъ отъ архиерейския намѣстникъ и околийския управителъ, за да опредѣли мѣсто за нова църква. Следъ това е посетилъ Нови Пазаръ въ връзка съ доставката на строителни материали за болницата и манастиря въ Патлейна, отишълъ е въ Шуменъ да прегледа вървежа на ремонта на катедралата и се е черкувалъ на вечернята въ Шуменъ. Сжщата вечеръ Н. В. Преосвещенство се завърна въ Варна. На Възнесение Господне Архиереятъ извърши божествена служба въ Варненската църква „Св. Петка“. На 9 юний Н. В. Преосвещенство освети новия храмъ въ с. Михаличъ, Провадийска околия, следъ което посети с. Калояново, кждето извърши водосветъ

и говори напжтствено слово на християнитѣ. Отъ 10 т. м. Епайхийскитѣ Архиерей се занимава съ текущи въпроси и приема посетители. На 17 т. м. той трѣбва да бжде въ София по случай откриване заседания на Св. Синодъ въ разширенъ съставъ.

Свещеникъ Георги Н. Брайновъ отъ 1. априлъ т. г. е билъ командированъ да завежда Вѣтринската енория, Провадийска околия, съ поржка да вземе инициатива, за да се построятъ храмове въ селата: Вѣтрино, Неофитъ Рилски и Сръдно село. На 2. май е билъ поставенъ основниятъ камѣкъ на новата постройка на храмъ въ с. Сръдно село. Зданието до сега е било построено вече до покрива, който тия дни щѣлъ да бжде поставенъ. Въ село Вѣтрино е билъ основанъ и утвърденъ строителенъ комитетъ за постройка на новъ храмъ, планътъ за който билъ поржчанъ. Въ с. Неофитъ Рилски сжщо е билъ основанъ строителенъ комитетъ и поржчанъ планъ за нова църква. Пожелаваме успѣхъ на отецъ Георги въ трудната работа, съ която е натоваренъ.

Негово благоговѣйство свещеникъ Иванъ Вълковъ — Варна, всѣки петъченъ день, следъ обѣдъ, е уреждалъ сказки въ църквата „Св. Пр. Илия“ върху десетѣтѣхъ Божии заповѣди и седемѣтѣхъ смъртни грѣхове. Презъ цѣлата седмица преди страстната недѣля е уреждалъ такива съ свѣтливи картини, изъ живота, учението, дейността и страданията на Спасителя, въ салона „Жална Тракия“. Поради това, че картинитѣ сж били на брой около 160, били раздѣлени на две серии, т. е., едната половина единъ день, а другата половина на следния день. Говорено е отъ 6 до 7 часа за деца, а отъ 7½ часа за възрастни. Въпрѣки че салонътъ е доста голѣмъ, той се оказвалъ винаги малъкъ да побере многобройнитѣ слушатели. Входътъ билъ безплатенъ, за да се даде възможностъ на всички да посетятъ и се поучатъ за Спасителя.

Платете си абонамента!